

[Aksel Møller.]

kan det ske, når man betror staten en voksende magt over den enkelte borgers økonomi?

Overskudspolitikken må bringes til ophør, så skattniveauet kan finde et naturligere leje, og måden, hvorpå det kan ske, er at bringe statens udlånsvirksomhed til ophør. Derfor har mit parti stemt imod en række lovforslag om forøgede statsudlån til forskellige erhvervsformål, og vi er nået til den erkendelse, at også statens udlån til fremtidigt boligbyggeri må begrænses til efterhånden kun at omfatte boligforeninger, som bygger for de borgere, som selv er ude af stand til at skaffe sig en rimelig bolig.

Tro nu ikke, dette betyder, at der ikke længere vil blive noget byggeri i Danmark. Fra 1930 til 1940 blev der bygget lige så mange boliger i Danmark, som der er blevet bygget de sidste 10 år, hvor staten har måttet skaffe milliarder til udlån til boligbyggeriet, dengang uden at staten behøvede at skaffe midler til boligbyggeriet. Det skulle da i øvrigt ikke være umuligt at løse den opgave på ny at trænge staten tilbage og sætte det private byggeri i forgrunden. På grundlag af de bestående penge- og kreditinstitutter burde der kunne skabes et tredjeprioritetsinstitut. Lad det så få garanti for sine obligationer, men fritag dog staten for at skulle skaffe pengene! Snart fristes staten til at gå til nationalbanken og hente pengesedler — pengesedler, som kun er falsk købekraft, og det fører til inflation; alt dette oplevede vi tydeligt en illustration af i det første år under den socialdemokratiske regerings ledelse — og snart henvises staten til at hjem søge skatteyderne med højere skatter og afgifter end ellers nødvendigt, men i det lange løb rejser denne udvej en række alvorlige problemer.

Socialdemokratiets talere og skribenter har i lang tid moret sig med at pege den forrige regering ud som rekordindehaver med hensyn til skatteforhøjelser, og det skal villigt indrømmes, at det var nødven-

digt at lægge tunge byrder på befolkningen for at redde landets økonomi. Som bekendt lykkedes redningsaktionen, men den nuværende regering er, hvad skatteudskrivning angår, langt fra nogen sinke. Så vidt jeg kan se, er det lykkedes den at slå enhver rekord. Under den er det beløb, som befolkningen må udrede til staten, vokset med 1 200 mill. kr., og de byrder har vi måttet bære, uden at det er lykkedes at bringe Danmarks økonomi på fode. Denne regering kommer ikke til at efterlade sig nogen valutareserve på samme måde som sin forgænger, tværtimod. Den vil komme til at efterlade sig valutagæld. Overskuddene på statsregnskabet har ikke skabt balance mellem, hvad vi som folk bruger og tjener.

Det ærede medlem hr. Bundvad fremsatte nogle bemærkninger om skatteudskrivningen. Det var naturligvis hans hensigt med disse bemærkninger at forsvare den nuværende høje regering mod det, jeg her anfører. Det ærede medlem fremhævede, at skatteskalaen var blevet til i den forrige regerings tid. Det ærede medlem har vist overset begivenhederne i foråret 1954, da en ændring i skatteskalaen førte til en mindre skattenedsættelse for mellemindkomsterne. Jeg ved meget vel alt dette, og jeg husker det ganske nøje, for mit partis initiativ i denne sag er ofte blevet bebrejdet os af den høje regering.

Nej, der vil nok ikke være nogen, som tror, det vil blive anderledes, selv om vælgerne den 14. maj muliggjorde regeringens fortsættelse. Hvorpå skulle forhåbningen om en forandring under denne regerings ledelse bygge? Lad os dog ikke overse, at en del af de vanskeligheder, Danmark står i, kan regeringen kalde selvforskyldte. Trods et par kriseforlig er vi lige vidt.

Regeringen har ikke haft sans for eller måske simpelt hen ingen interesse i at søge den forringelse af Danmarks konkurrenceevne, som følger med voksende produktionsomkostninger, forhindret. Kapløbet mellem priser og lønninger er foregået med større fart end tidligere.